

اعتصاب معلمان آرژانتين عليه نولبير اليسم

ليزبت لاثام

ترجمه ي محمد صفوي

مقدمه‌ی مترجم

مبارزه‌ی عدالت‌خواهانه کارگران و معلمان و سایر مزدبگیران و جوانان علیه سیاست‌های نولیبرالی و بی‌عدالتی اجتماعی و بحران محیط زیستی به‌ویژه پس از همه‌گیری کووید-۱۹ جنبه‌ی گسترده‌تر و جهانی به خود گرفته است.^۱ در کشور ما نیز در تابستان گذشته هزاران کارگر پیمانی و قراردادی و پروژه‌های نفت و گاز و پتروشیمی برای افزایش سطح دستمزد و مزایا و بهبود شرایط کار و علیه خصوصی‌سازی و در اعتراض به عملکرد ظالمانه شرکت‌های پیمانکاری دست از کار کشیدند. مردم و کشاورزان برای تأمین آب کشاورزی و حق آب و آب نوشیدنی سالم و علیه توزیع ناعادلانه منابع آب، در چند استان به اعتراض برخاستند. و نیز طی شش ماه گذشته نیز معلمان کشور با تلاش تأثیرگذار «شورای هماهنگی تشکلهای صنفی فرهنگیان» که متشکل از ۳۲ کانون صنفی^۲ معلم‌های سراسر کشور است، تلاش مدنی و مستقل و صنفی خود را برای بهبود شرایط کار معلمان کشور آغاز کردند. آنها در آخرین بیانیه‌ی ۱۳ ماده‌ای خود به وضعیت و ارتقای کیفیت آموزش، برخورداری از آموزش رایگان، حقوق و دستمزد معلمان، بیمه و امکانات رفاهی، تشکلیابی صنفی مستقل، معلمان زندانی و اخراجی و دارای پرونده، آموزش ایدئولوژیک، مذاکره برای تحقق مطالبات و حق اعتصاب و تجمع، و وضعیت همسان‌سازی بازنشستگان و رتبه‌بندی پرداخته‌اند. این بیانیه همچنین بر اجرای کامل همسان‌سازی و رتبه‌بندی، آزادی معلمان دربند و توقف سیاست‌های خصوصی‌سازی و پولی‌سازی آموزش تأکید دارد.^۳

گزارش زیر نیز نشان می‌دهد معلم‌های آرژانتین متشکل در اتحادیه‌های خود طی یک دهه‌ی گذشته علیه سیاست‌های نولیبرالی و کالایی شدن خدمات آموزشی، علیه تورم و گرانی افسارگسیخته و کاهش شدید قدرت خرید، بی‌ثباتی شغلی و برای افزایش دستمزد و مزایا در صف مقدم مبارزه قرار داشته‌اند. این تحرک عدالت‌خواهانه کم یا بیش تجربه‌ی همسانی با مبارزات جاری معلم‌های کشورمان را به نمایش می‌گذارد. در سال گذشته حکومت نولیبرال بوینوس آیرس به بهانه‌ی پاندمی کرونا، سیاست ریاضت اقتصادی شدیدتری را بر مردم و معلم‌های مدارس ابتدایی و متوسطه اعمال کرد. به

همین سبب معلم‌های آرژانتین برای مقابله با این سیاست کارزار اعتصاب‌های متوالی را در دستور کار خود قرار دادند. آنها در دور جدید مبارزات خود علیه سیاست‌های نولیبرالی دولت محلی، از دو ماه پیش در ۲۳ نوامبر ۲۰۲۱ اعتصاب و اعتراض‌های خیابانی متوالی را برای تحقق خواسته‌های حق‌طالبانه‌ی خود سازماندهی کردند. متن زیر نوشته لیزبت لاثام، فعال کارگری - اتحادیه‌ای و فمینیست ترانس است. وی در این گزارش کوتاه به‌اختصار برخی از دلایل اعتصاب‌های متوالی اخیر معلم‌های آرژانتین که در ماه نوامبر ۲۰۲۱ در بوینوس آیرس آغاز شد را برای نشریه‌ی ژاکوبین تهیه کرده است.

اعتصاب معلمان آرژانتین علیه نولیبرالیسم

در سال گذشته دولت محلی نولیبرال بوینوس آیرس به بهانه‌ی پاندمی کرونا، سیاست ریاضت اقتصادی را بر معلمان مدارس ابتدایی و متوسطه اعمال کرد. به همین سبب معلم‌ها برای مقابله با این سیاست، کمپین و کارزار اعتصاب‌های متوالی را در بوینوس آیرس در دستور کار خود قرار دادند.

معلمان دولتی دوران متوسطه بوینوس آیرس و اتحادیه‌هایی که آنها را نمایندگی می‌کنند درگیر مبارزه با دولت محلی برای تأمین امنیت شغلی و بهبود شرایط کار هستند. سازوکارهایی که از گذشته به معلم‌ها امکان جابجایی از وضعیت بی‌ثباتی شغلی به وضعیت پایدار شغلی می‌داد در حال فروپاشی است. همچنین وزارت آموزش و پرورش و نوآوری شهری، در تلاش است تا سیستمی را که کار دفتری و اداری را به معلمان اختصاص می‌دهد «مدرن» کند. این تحولات در مجموع در کنار هم و با توجه به همه‌گیری ویروس کرونا شرایط کار معلمان را دشوارتر از گذشته کرده است.

وزارت آموزش و پرورش، از نرخ فزاینده‌ی مشاغل بی‌ثبات و ناپایدار در آرژانتین برای بدتر کردن شرایط کار معلمان استفاده می‌کند. هدف وزارت آموزش پرورش از این اقدامات «اصلاحی» صرفه‌جویی در هزینه‌ی شهرداری از طریق کاهش تعداد کارکنان اداری و دفتری در مدارس است. آنچه که این وزارتخانه مدرنیزاسون و نوآوری

می‌نامد در واقع به معنای کاهش مشاغل، افزایش حجم کاری معلمان و از بین بردن امنیت شغلی معلمانی است که در استخدام این وزارت‌خانه هستند.

دو اتحادیه‌ای که معلمان آرژانتین را سازماندهی می‌کنند در واکنش به این اقدام بی‌ثبات کننده کمپین اعتصاب‌های متوالی را سازماندهی کرده‌اند. اولین اتحادیه عبارت است از اتحادیه‌ی کارگران آموزش و پرورش – کنفدراسیون کارگران آموزش و پرورش جمهوری آرژانتین.^۴ این اتحادیه بزرگ‌ترین تشکل کارگری وابسته به اتحادیه‌ی مرکزی کارگران آرژانتین است. رهبری این تشکل کارگری از رئیس‌جمهور پوپولیست چپ میانه در آرژانتین «نستور کرشنر» که از سال ۲۰۰۳ تا ۲۰۰۷ کشور را اداره می‌کرد الهام گرفته است. اعضای اتحادیه‌ی کارگران آموزش و پرورش (UTE) (این اتحادیه از سال ۱۹۷۳ تأسیس شده است و دارای ۲۳۴ هزار عضو است) از تجربه‌ی سیاسی متفاوتی می‌آیند. برخی طرفدار پرونیسم سنتی، برخی از حزب کمونیست و بخشی نیز با سایر گرایش‌های سوسیالیستی همسو هستند.

دومین اتحادیه‌ای که اعتصاب‌های جاری را رهبری می‌کند «اتحادیه‌ی انجمن آموزشی معلمان متوسطه و عالی»^۵ است

این اتحادیه برخلاف اتحادیه‌ی آموزش و پرورش، (UTE-CTERA) تشکلی مبارز و مستقل است و به هیچ‌کدام از جناح‌های سیاسی در قدرت مانند پرونیست‌ها و کرشنریسم (رئیس‌جمهور پوپولیست چپ ۲۰۰۳-۲۰۰۷) وابسته نیست. این اتحادیه، معلمان دبیرستان‌ها و مدارس راهنمایی بوینوس آیرس را سازماندهی می‌کند. این اتحادیه با تشکل «جبهه‌ی کارگران چپ» نیز همکاری می‌کند.

این دو اتحادیه با سازمان‌دهی موجی از اعتصابات که از پشتیبانی هزاران معلم برخوردار است، متحدانه در برابر سیاست‌های وزارت آموزش و پرورش که امنیت شغلی معلمان را به خطر انداخته است مقاومت می‌کند.

مبارزه‌ی معلمان علیه بی‌ثباتی شغلی

معلم‌ها در شهر بوینوس آیرس تحت سه نوع قرارداد کاری مختلف طبقه‌بندی شده‌اند. «معلمان عنوان رسمی»، «معلمان جایگزین» و «معلمان قرارداد موقت». هر

قراردادی، حقوق متفاوتی را به معلم‌ها و کارکنان آموزشی می‌دهد. برای نمونه اگر معلم جایگزین باشید، گرچه می‌توانید به مرخصی اضطراری کوتاه‌مدت دسترسی داشته باشید ولی از حق مرخصی بلندمدت‌تر برخوردار نیستید. در عین حال شما از ارتقای شغلی و رسمی شدن نیز محروم هستید.

معلم‌های عنوان رسمی از امنیت شغلی برخوردارند. آنها حق مرخصی بیشتر و فرصت‌های بیشتری برای ارتقای شغلی دارند. در مقابل معلمان موقت و جایگزین ساعت‌های کاری متغیری دارند و بسته به بازار کار مجبور به جابجایی و تدریس در مدارس مختلف هستند.

به گفته‌ی «سلیا» نماینده‌ی معلم‌ها در محل کار، در مورد سازمان‌دهی محل کار قبلاً راهکارهایی وجود داشت که به معلم‌ها اجازه می‌داد که بین قراردادهای کاری و استخدامی مختلف جابه‌جا شوند. اما یک دهه است که این وضعیت تغییر کرده و راه‌های انتقال از یک وضعیت قراردادی به وضعیت دیگر به طور فزاینده‌ای دشوار و سخت‌تر شده است. به همین سبب اکثر معلم‌ها در مورد اینکه آیا می‌توانند به شغل باثبات و مطمئن دسترسی داشته باشند یا اینکه آیا همین شغل‌های بی‌ثبات در چند سال آینده وجود خواهد داشت مطمئن نیستند.

اکثر معلم‌های استخدام موقت، علی‌رغم داشتن وضعیت قراردادی و نامطمئن، طی چند سال گذشته از ساعت‌های کاری منظمی برخوردار بوده‌اند. این معلم‌های استخدام موقت به این امید به کار تدریس ادامه داده‌اند که بتوانند مشاغل خود را حفظ کنند، ولو آن‌که این موقعیت شغلی دارای کم‌ترین امنیت شغلی است. در حال حاضر دولت بونوس‌آیرس در حال انجام اصلاحاتی است که معلم‌های استخدام موقت را بدون در نظر گرفتن سابقه‌ی کار قبلی، مجبور می‌سازد تا برای ساعت‌های معمولی تدریس دوباره درخواست کار دهند. همانطور که سلینا نماینده‌ی معلم‌ها توضیح می‌دهد چنین شرایطی ترس و اضطراب گسترده‌ای را در میان معلم‌ها و این حرفه ایجاد کرده است. ترس از اینکه معلم‌ها ساعت‌های کاری و موقعیت کنونی خود را نیز از دست بدهند. سلینا می‌گوید:

«ما نگران این هستیم تعداد زیادی از معلم‌های قرارداد موقت شغل خود را از دست بدهند. من مانند بسیاری دیگر از معلم‌ها هر هفته مجبورم در چهار مدرسه‌ی مختلف

کار کنم. همه‌ی ما در مورد اینکه وزارت آموزش و پرورش چند ساعت کار به ما می‌دهد با عدم اطمینان روبرو هستیم. به همین سبب ما با آینده‌ی نامطمئن‌ی نیز مواجه‌ایم. « در سال ۲۰۲۰ وزارت آموزش و پرورش بوینس آیرس برنامه و اپلیکشن (APP) جدیدی معرفی کرد که معلم‌ها باید هنگام ثبت نمره‌های دانش‌آموزان از آن استفاده کنند. سلیا می‌گوید: «قبل از این برنامه، ما نکته‌ها و نظرات خود در مورد پیشرفت دانش‌آموزان را روی کاغذ یا در صفحات اکسل ثبت می‌کردیم. آپ و برنامه‌ی جدید قرار بود این کار را با الگویی قابل قبول ساده و راحت کند. با این حال برنامه‌ی جدید بسیار نامطمئن است و نظرات معلم‌ها در مورد دانش‌آموزان را به راحتی ثبت نمی‌کند.» بدتر از همه، معلم‌های مدارس متوسطه - که اخیراً مجبور به استفاده از این برنامه‌ی جدید شده‌اند - احساس می‌کنند که این برنامه با نیازهای آنها و دانش‌آموزانشان خوانایی ندارد. به این دلیل که این برنامه ابتدا برای معلم‌های مدارس ابتدایی شروع شده بود و قبل از اجرای آن برای معلم‌های مدارس متوسطه هیچ‌گونه اصلاحاتی در این برنامه به وجود نیاورده بودند.

به گفته‌ی سلینا: «این بی‌توجهی فشار کاری بیشتری را برای معلم‌های دبیرستان‌ها به وجود آورد. سال گذشته به دلیل همه‌گیری ویروس کرونا ما مجبور شدیم سخت‌تر کار کنیم. ما برای محافظت از خود و دانش‌آموزان، خانواده‌ها و مردم محل ناچار بودیم که از راه دور تدریس کنیم. در حال حاضر برنامه‌هایی که ظاهراً برای کاهش حجم کار تنظیم و طراحی شده بود، در عمل باعث افزایش میزان کار به شکل قابل توجهی شده است.»

علاوه بر این دولت بویونس آیرس آپ جدید دیگری را به نام «خود - مدیریتی» معرفی کرده است که قرار است غیبت کاری کارکنان و مرخصی‌ها را مدیریت کند. به این ترتیب این برنامه جایگزین شغل‌هایی شد که قبلاً توسط کادر اداری و دفتردارها انجام می‌شد. به گفته‌ی سلینا: «ما با این برنامه‌ی جدید مشکل داشتیم. این برنامه به شما اجازه نمی‌داد مرخصی مناسب را در زمان مناسب بگیرید. هنگامی که در سال گذشته مریض بودم، این آپ، نامه و گواهی پزشک مرا که از بیمارستان گرفته بودم که

نشان می‌داد من در مرخصی استعلاجی بودم قبول نکرد. و من مجبور شدم به جای مرخصی استعلاجی، نوع دیگری از مرخصی یا غیبت را وارد آپ کنم.»

زمینه‌ی سیاسی

این اولین مبارزه‌ای نیست که معلم‌ها علیه دولت بوینوس آیرس به راه انداخته‌اند. طی سال‌های گذشته شهرداری خودمختار بوینوس آیرس به رهبری «هوراسیو رودریگز لارتا»، با دولت فدرال آرژانتین به رهبری رئیس‌جمهور «آلبرتو فرناندز» دچار اختلاف شد. این مناقشه حول محور مواضع مختلف به‌ویژه در مورد برنامه‌ی آموزش بود که در زمان واگیری ویروس کرونا وجود داشت.

در این زمینه‌ی سیاسی، لارتا شهردار بوینوس آیرس، یکی از اعضای پیشنهادی جمهوری خواه وابسته به بخشی از ائتلاف «با هم برای تغییر»، و بخشی از بلوک ائتلاف مرکزی نولیبرال راست میانه است. از سوی دیگر آلبرتو فرناندز - جانشین دولت کرشنر - بخشی از سنت پرونیست چپ - پوپولیستی آرژانتین است.

دولت رئیس‌جمهور فرناندز نیز دقیقاً شبیه دولت قبلی کرشنر، به دنبال دفاع از حق حاکمیت ملی آرژانتین در برابر توافق‌نامه‌ی تجارت آزاد است که از جانب امریکا تدوین شده است. رئیس‌جمهور و دولت‌های پیشین تلاش کرده‌اند که با اعمال سیاست حمایتی از صنایع ملی آرژانتین، پیشرفت و توسعه‌ی اقتصادی را با اقدامات بازتوزیعی ترکیب کنند. آنها همچنین سعی کرده‌اند شرکت‌های چندملیتی و الیگارش‌ی مالی مستقر در آرژانتین را که در تلاش هستند ثروت خود را برای فرار مالیاتی به بهشت‌های مالیاتی فراساحلی منتقل نمایند سرکوب کنند. اما هورا سیو رودریگز لارتا، شهردار بوینوس آیرس در همسویی با دولت‌های نولیبرال در سراسر جهان با تلاش‌های رییس‌جمهور آرژانتین برای پیشگیری از شیوع ویروس کووید-۱۹ مخالف می‌کند. در ماه آوریل ۲۰۲۱، آرژانتین روزانه شاهد افزایش ۲۷ هزار مورد عفونت در میان مردم بود. در چنین شرایطی رئیس‌جمهور فرناندز خواهان آموزش و تدریس از راه دور بود. با این حال دولت بوینوس آیرس با سیاست رئیس‌جمهور و دولت فدرال مخالف بود و تلاش کرد همه معلم‌ها به کلاس درس بازگردند. در پاسخ، معلمان برای حفظ خود و دانش‌آموزان

دست به اعتصاب سه‌هفته‌ای زدند. علاوه بر این دولت بوینوس آیرس با اولویت دادن به کسب‌وکار و تجارت معمول در مقابل سلامت عمومی در تلاش بود که اقدامات مدیریتی و پیشگیرانه دولت فدرال علیه همه‌گیری ویروس کرونا را پیش از انتخابات ۱۴ نوامبر ۲۰۲۱ آرژانتین مختل کند.

مبارزه ادامه دارد

کارزار مبارزاتی معلمان در ابتدا تاحدی به سبب خطرات مرتبط با همه‌گیری ویروس کرونا به آرامی آغاز شد. معلم‌ها و حامیان آنها به شکل قابل‌درکی در مورد گسترش عفونت و همه‌گیری ویروس کرونا نگران بودند. همین امر باعث کاهش حجم اعتراض‌های آنها شد. الگویی که در سایر جنبش‌های اجتماعی در سراسر بوینوس آیرس تکرار شد. با ادامه‌ی کارزار اعتراضی و حق‌طلبانه معلم‌ها مبارزات آنها به سبب وجود ترس و ناامیدی در میان خود شتاب بیشتری گرفت. امتناع و بی‌توجهی دولت محلی بوینوس آیرس به نگرانی‌ها و خواسته‌های حق‌طلبانه معلم‌ها، باعث تحرک و برآمدن نیروهای اپوزیسیون نیز شده است. همین امر سبب گسترده‌تر شدن اعتراض‌ها و اعتصاب‌ها شده است. به گفته‌ی سلویا: «بسیج گسترده و خیابانی ۲۳ نوامبر ۲۰۲۱ بزرگ‌ترین بسیج و سازماندهی بود که من از سال ۲۰۱۹ در آن شرکت کرده‌ام.» دلیل واقعی و قاطعانه‌ی آن نیز این است که دولت محلی بوینوس آیرس - به جای مذاکره و گفتگو - موضع تندروانه‌ای در برابر خواسته‌های معلم‌ها اتخاذ کرد.

مبارزات معلم‌های بوینوس آیرس فراتر از مسائل محل کار است و بی‌شک پی‌آمدهایی برای سیاست و سیاست‌گذاری در سراسر آرژانتین دارد. حمله‌ی دولت محلی به معلم‌ها پیش‌درآمدی است از آنچه که همه‌ی کارگران آرژانتینی - به‌ویژه کارگران بخش عمومی - در صورتی که ائتلاف نولیبرالی «باهم برای تغییر» به قدرت برسند، می‌توانند در آینده انتظار داشته باشند.

اگر معلم‌هایی که توسط اتحادیه‌ها و تشکل‌های خود سازماندهی شده‌اند بتوانند به پیروزی دست یابند مبارزات آنها می‌تواند به نور امید برای تمام نیروهای مترقی و عدالت‌خواه در سراسر کشور تبدیل شود. پیروزی این مبارزات نشان خواهد داد که

شکست دادن سیاست‌های نولیبرالی و بهبود شرایط کار حتا تحت لوای دولت‌های دست‌راستی و سرکوبگر نیز امکان‌پذیر است.

متن انگلیسی مقاله:

<https://jacobinmag.com/2021/12/public-schools-unions-argentina-working-conditions-larreta-fernandez>

^۱ برای اطلاعات بیشتر در مورد اعتصابات مزدبگیران و کارگران جهان به پیوند زیر نگاه کنید:

[Timeline of strikes in 2021 - Wikipedia](#)

^۲ در وبلاگ «محمد خاکساری» مدیر مسئول و صاحب امتیاز هفته‌نامه‌ی «قلم معلم» و از مؤسسان کانون صنفی معلمان. نام ۳۲ کانون صنفی زیر که از اعضای شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران هستند قید شده است:

۱- کانون صنفی معلمان، ۲- کانون صنفی معلمان ابهر، ۳- کانون معلمان ارومیه، ۴- کانون فرهنگیان استان اصفهان، ۵- کانون صنفی معلمان ایلام، ۶- کانون صنفی معلمان اردبیل، ۷- اتحادیه‌ی صنفی فرهنگیان اهواز، ۸- کانون صنفی فرهنگیان آبادان، ۹- کانون مستقل فرهنگیان استان آذربایجان شرقی، ۱۰- کانون صنفی معلمان تبریز، ۱۱- کانون صنفی فرهنگیان خراسان، ۱۲- کانون صنفی فرهنگیان خمینی شهر، ۱۳- کانون صنفی معلمان کرمانشاه، ۱۴- کانون صنفی معلمان گیلان (رشت)، ۱۵- کانون صنفی معلمان زنجان، ۱۶- کانون صنفی معلمان شهرری، ۱۷- کانون صنفی معلمان شیراز، ۱۸- کانون صنفی معلمان لاهیجان، ۱۹- کانون صنفی فرهنگیان شهرضا، ۲۰- کانون صنفی معلمان استان چهارمحال و بختیاری، ۲۱- کانون صنفی فرهنگیان استان قزوین، ۲۲- کانون صنفی معلمان قم، ۲۳- کانون صنفی معلمان کرج، ۲۴- انجمن صنفی معلمان استان کردستان، ۲۵- کانون صنفی معلمان کرمانشاه، ۲۶- کانون صنفی معلمان مازندران، ۲۷- کانون صنفی معلمان همدان، ۲۸- کانون صنفی معلمان یزد، ۲۹- جامعه فرهنگیان آستانه اشرفیه، ۳۰- کانون صنفی معلمان کرمان، ۳۱- کانون صنفی فرهنگیان شهرستان شوشتر، و ۳۲- کانون صنفی فرهنگیان کاشان.

آمتن کامل بیانیه «شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران»:

پس از یک دور اعتراضات مستمر و تشکیلاتی با فراخوان شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران که با اقبال و حمایت بی‌نظیر فرهنگیان شاغل و بازنشسته روبرو شد، اینک زمان آن رسیده که با ارزیابی از وضعیت فعلی، چشم‌انداز آینده را ترسیم کنیم. برای این امر ضروری است توصیف دقیقی از

شرایط حاکم بر ساختار نظام آموزشی ارائه دهیم تا مشخص گردد، مطالبات معلمان در چه بستر عینی شکل گرفته است.

۱- وضعیت کیفیت آموزشی: در شرایط فعلی و با توجه به همه‌گیری کرونا ما در بدترین شرایط آموزشی قرار داریم و دانش‌آموزان از نازل‌ترین سطح آموزش برخوردارند. با توجه به فقدان زیرساخت‌های ضروری برای آموزش مجازی، معلمان و دانش‌آموزان بیشترین آسیب‌ها را دیده‌اند. رانده شدن بیش از سه میلیون دانش‌آموز از مدرسه با توجه به ادعای مسئولان، نمونه‌ی وحشتناکی از این تبعات است. در حالی که معلمان در این مدت مجبور بودند با امکانات کم و شخصی تولید محتوا نمایند. همه می‌دانیم هیچ حمایتی از سوی وزارتخانه از معلمان نشد و فقط بر شرح وظایف آنان افزوده شد.

۲- وضعیت برخورداری از آموزش رایگان: متأسفانه سیاست‌های پولی‌سازی آموزش بعد از دوران جنگ در تمام دولت‌ها ادامه داشته و منجر به فرجه شدن بخش خصوصی و مدارس پولی شده‌است. فاجعه آنجاست که اکنون کمتر مدرسه‌ی دولتی را می‌توان یافت که به اشکال مختلف از والدین دانش‌آموزان پول دریافت نکند. مدیران مدارس طبق بخشنامه‌های تحمیلی وزارتخانه، به بهانه ثبت‌نام و دادن کارنامه، دست در جیب والدین می‌کنند و در برخی موارد دانش‌آموزان حتی برای صدور گواهی اشتغال به تحصیل یا کارت ورود به جلسه امتحانات باید پول پرداخت کنند. متأسفانه این سیاست‌های پولی‌سازی حتی در مناطق محروم، سیاست اصلی حاکمیت است و به خاطر همین است که ما می‌گوییم اصل سی قانون اساسی عملاً به محاق رفته و باید آموزش رایگان، کیفی و عادلانه را احیا نمود.

۳- وضعیت حقوق و دستمزد معلمان: اگر خط فقر رسمی اعلام شده را ۱۲ میلیون تومان در نظر بگیریم امروز میانگین حقوق فرهنگیان شاغل و بازنشسته نصف آن است. معلمان تازه‌استخدام زیر چهار میلیون تومان دریافتی دارند و اکثر معلمان خرید خدماتی یک میلیون تومان هم حقوق ماهانه ندارند. استثمار و ستم به نیروی کار آموزشی کاملاً آشکار است. کافی است حقوق معلمان را با سایر کارمندان دولت مقایسه کنیم تا عمق فاجعه را درک نماییم. طبق آمار رسمی موجود میانگین حقوق سایر کارکنان دولت بالای ۱۲ میلیون تومان و حداقل حقوق اعضای هیات علمی دانشگاه با کمترین رتبه و سابقه بالای ۱۵ میلیون تومان است. ما می‌دانیم در بخش‌هایی ممکن است حقوق‌ها مانند حقوق معلمان پایین باشد. ما خواستار آنیم که حقوق معلمان و تمام زحمتکشان به حداقل خط فقر برسد. حقوق‌هایی که به ما تحمیل شده کفاف یک زندگی شرافتمندانه را نمی‌دهد. این در حالی است که اقلیتی اختلاسگر و غارتگر حقوق نجومی و بالای ۲۰۰ میلیون تومان دریافت می‌کنند. ما به این بی‌عدالتی معترضیم.

۴- وضعیت بیمه و امکانات رفاهی: بیمه درمانی به خصوص برای بازنشستگان شریف مناسب نیست. بیمه درمانی پایه ناکارآمد است و بیمه تکمیلی قادر به تأمین هزینه‌های درمانی نیست و فرهنگیان به هنگام بیماری دچار مشکل مضاعف هستند و بیمه‌های موجود کمکی به آنان نمی‌کند. در حالی که سایر کارکنان دولتی از بیمه‌های خوبی برخوردارند، از مزایای دیگری نیز بهره‌مند هستند. اما معلمان حتی قادر به استفاده از امکانات رفاهی که به نام آنان و با سرمایه آنان شکل گرفته، نیستند. فروشگاه‌های

فرهنگیان با بهره‌اجناس را می‌فروشد خانه معلمان مختص مدیران است و بانک‌ها با بالاترین سود به معلمان وام می‌دهند. ما خواهان برخورداری از بیمه کارآمد و امکانات رفاهی هستیم.

۵- وضعیت تشکل‌یابی صنفی مستقل: در حالی که دولت‌ها برای برگزاری کنگره‌ها و مجامع احزاب و تشکل‌های حکومتی بودجه نیز اختصاص می‌دهند، حق تشکل‌یابی مستقل از فرهنگیان سلب شده است. اگر امروز کانون‌ها و انجمن‌های صنفی فرهنگیان وجود دارند و شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران را شکل داده‌اند حاصل مقاومت و ایستادگی فعالان صنفی در دو دهه گذشته است. حکومت و مخالفان تشکل‌یابی صنفی به اشکال مختلف سعی در انحراف و انهدام تشکل‌ها داشته‌اند غیرقانونی خواندن تا سناریوسازی بخشی از این اقدامات است این در حالی است که همه می‌دانند کانون‌ها و انجمن‌های صنفی فرهنگیان دارای شناسنامه و قانونی هستند و شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران اعتبار خود را از این اعضای رسمی و قانونی می‌گیرد. از همین رو ما از فعالان صنفی در استان‌های مختلف که تشکل فعال ندارند می‌خواهیم کانون یا انجمن صنفی تشکیل دهند و زیر نظر شورای هماهنگی مجمع عمومی برگزار نموده و نمایندگان خود را انتخاب کنند.

بی‌شک حرکات فردگرایانه و موازی‌سازی و افتادن در دام احزاب و تشکل‌های سیاسی وابسته، تشکل‌یابی مستقل صنفی را با خطر روبرو می‌کند. ما از همه می‌خواهیم با ایجاد تشکل‌های مستقل در صورت تمایل به شورا بپیوندند. طرح نظام معلمی یک ساختار وابسته‌ی از بالا به پایین و غیرمشارکتی است که از سوی حکومت و برخی تشکل‌های سیاسی منتسب به معلمان در مقابل تشکل‌یابی مستقل قرار دارد و ما از معلمان می‌خواهیم از پشت پرده این طرح‌های حکومتی که به دنبال از بین بردن تشکل‌های مستقل هستند، آگاه شده و از آنها فاصله بگیرند.

۶- معلمان زندانی و اخراجی: در بیست سال اخیر در هیچ دوره‌ای مانند امروز معلمان و فعالان صنفی تحت فشار و در زندان نبوده‌اند. اسماعیل عبدی به خاطر فعالیت صنفی با اتمام زندان ظالمانه ۶ ساله‌اش، یک سال است که حکم ده سال زندان ظالمانه دیگری را می‌گذرانند. محمدرضا رمضان‌زاده، یعقوب یزدانی و مهدی فتحی هم ظالمانه در زندانند. رسول بداقی، محمد حبیبی، جمال هبکی و عبدالرضا قنبری از کار اخراج شده‌اند و هاشم خواستار، ناهید فتحعلیان، زینب هم‌رنگ، فاطمه عسگری، محمدحسین سپهری، محمد دارکیان بدون برخورداری از دادرسی عادلانه دوران حبس بدون مرخصی خود را سپری می‌کنند. ما خواستار آزادی فوری تمام معلمان و بازگشت به کار معلمان اخراجی هستیم.

۷- وضعیت معلمان دارای پرونده: در حال حاضر متأسفانه محمدتقی فلاحی دبیرکل کانون تهران، محمود ملاکی بازرس کانون بوشهر، اصغر امیرزادگان از کنشگران استان فارس و لطیف روزیخواه عضو هیات مدیره کانون آذربایجان شرقی با احکام قضایی روبرو هستند. عزیز قاسم‌زاده سخنگوی کانون صنفی فرهنگیان گیلان، جعفر ابراهیمی بازرس شورای هماهنگی، علی‌کروشات و پیروز نامی از اعضای هیات مدیره کانون خوزستان، غلامرضا غلامی از کنشگران فارس و رادا مردانی از فعالان صنفی منتظر احکام قضایی هستند. خانم نصرت بهشتی که به تازگی از زندان آزاد شده، در دادگاه بدوی به پنج سال زندان

محکوم شده است. تعداد زیادی از معلمان و فعالان صنفی طی روزهای گذشته احضار و مورد بازجویی قرار گرفتند. ما خواهان مختومه شدن تمامی پرونده سازی‌ها و توقف احضار کنشگران هستیم.

۸- امنیت شغلی معلمان: به جز معلمان رسمی سایر بخش‌های نیروی کار آموزشی مانند نیروهای پیمانی، خرید خدماتی، قراردادی، مربیان نهضت سوادآموزی، مربیان پیش‌دبستانی، نیروهای شرکتی و نیروهای شاغل در مدارس پولی، امنیت شغلی ندارند. در حالی که آموزش و پرورش با کمبود سصد هزار نفری معلم روبروست، معلمان خریدخدماتی استخدام نمی‌شوند و حتی بیمه آنان شانزده روز در ماه محاسبه می‌گردد و به درخواست کارنامه‌سبزه‌ها توجهی نمی‌شود. آموزش و پرورش اما ردیف استخدامی به طلاب اختصاص می‌دهد. ما خواهان ایجاد امنیت شغلی و استخدام رسمی تمام بخش‌های مختلف نیروی کار آموزشی هستیم.

۹- آموزش ایدئولوژیک: بررسی عملکرد آموزش و پرورش در چهار دهه گذشته نشان می‌دهد که سیاست‌های آموزش ایدئولوژیک شکست خورده است. معلمان و دانش‌آموزان نمی‌خواهند مدرسه مانند پادگان و حوزه باشد. همانطور که در تجمع روز پنجشنبه دیدیم به صورت خودانگیخته تعدادی از معلمان به صورت جدی و قاطع حضور طلاب در مدارس را محکوم کردند. از نظر ما مدرسه باید مکانی برای رشد تفکر انتقادی و پرسشگری باشد. کودکان در مدرسه باید با مهارت‌های زندگی آشنا شوند و برای زندگی بهتر آماده گردند. امروز اما محتوای آموزشی تحت تأثیر سویه‌های ایدئولوژیک نظام سیاسی است و به برابری قومیتی، جنسیتی و مذهبی توجهی ندارد و بیشتر دنبال تربیت انسان‌های خنثی و منفعل است. ما خواهان آموزشی با ساختار و ویژگی‌های دموکراتیک، غیرمتمرکز، مشارکتی و عادلانه هستیم که محتوای آن با توجه به نیازهای کودکان و تفاوت‌های جغرافیایی، فرهنگی و زبانی و دوستی با طبیعت تهیه شده باشد.

۱۰- مذاکره برای تحقق مطالبات: مذاکره و گفتگو برای تحقق مطالبات یکی از ابزارهای ما برای رسیدن به مطالبات است. مذاکره آداب و شرایطی دارد. آنچه وزیر آموزش و پرورش را واداشت در روز شنبه، چهارم دی ماه با برخی از معلمان گفتگو کند، فشار ناشی از اعتصاب و تجمعات ماه‌های گذشته بود. اما وزیر و تیمش کوشید با مهندسی این جلسه، اجازه صحبت به نمایندگان کانون‌ها و انجمن‌های صنفی ندهد. اگر چه اندک نمایندگان واقعی معلمان که فرصت صحبت پیدا کردند، به طرح مطالبات معلمان پرداختند. اما نه نحوه دعوت، نه نحوه مدیریت و نه خروجی این جلسه مورد تایید شورای هماهنگی نیست. شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران تنها در جلساتی شرکت می‌کند که نمایندگان از تشکل‌های صنفی مستقل و فعالان صنفی مورد تایید شورا، حضور داشته باشند. وزیر و مدیر کل‌های او اگر به آداب گفتگو باورمندند، باید از شورای هماهنگی بخواهند تا نمایندگان خود را برای گفتگو و مذاکره تعیین نمایند. غیاب چنین مذاکره‌ای همواره موجب شده، معلمان مطالبات خود را در کف خیابان فریاد زنند و تا تحقق کامل این مطالبات و اعتراض به مذاکرات نمایشی، این سیره حسنه معلمان ادامه خواهد یافت.

۱۱- حق اعتصاب و تجمع: اعتصاب و تجمع و تعطیلی کلاس‌ها حق قانونی و حرفه‌ای ماست. اگر حکومت فکر می‌کند، با جوسازی و قراردادن بقیه اقشار قادر است این حق را از ما سلب نماید، سخت در اشتباه است. ما هنوز از حق تعطیلی نامحدود شاد و کلاس‌ها استفاده نکرده ایم.

ما هنوز از حق بست‌نشینی و تحصن نامحدود در ادارات و وزارتخانه استفاده نکرده‌ایم. ما هنوز خانواده‌های خود را با خود به تجمعات نیاورده‌ایم. ما هنوز به اقشار اجتماعی فراخوان حمایت نداده و لغو امتحانات را در دستور کار قرار نداده‌ایم. اما اگر دولت و مجلس به خواسته‌ها و مطالبات به حق فرهنگیان و حقوق دانش‌آموزان بی‌توجهی کند، ما از تمام ظرفیت‌های خود استفاده خواهیم کرد.

خط قرمز همیشگی ما تضييع حقوق کودکان و دانش‌آموزان بوده است. شورای هماهنگی ضمن اینکه از مشارکت و مطالبه‌گری آگاهانه دانش‌آموزان استقبال می‌کند و مطالبه‌گری خانواده‌ها و دانش‌آموزان را در احیای اصل ۳۰ قانون اساسی، مفید می‌انگارد، در راستای احترام به حقوق کودکان و رعایت پیمان‌نامه جهانی حقوق کودک، هشدار می‌دهد اندک کسانی که از کودکان و دانش‌آموزان برای استفاده تبلیغاتی بهره می‌گیرند، با کنار گذاشتن این شیوه، زمینه‌ی سوءاستفاده‌ی مخالفان آموزش رایگان و باکیفیت را فراهم نیاورند.

۱۲- آخرین وضعیت همسان‌سازی بازنشستگان: همانطور که همه می‌دانیم اگر قانون مدیریت خدمات کشوری که بیش از ۱۴ سال از عمر آن می‌گذرد به درستی اجرا می‌شد، وضعیت معیشتی بازنشستگان شریف اینگونه فاجعه‌بار نبود و منزلت آنان لگد مال نمی‌شد. دولت‌های گوناگون پی‌درپی قانون‌شکنی پیشه کردند. در دولت قبل هم هشت سال همسان‌سازی به بازپچه گرفته شد و با سیاست‌بازی و وقت‌کشی، عده‌ای از سیاسیون به نام نمایندگان بازنشستگان، ضربه مهلکی به همسان‌سازی زدند. اینک راه درست در پیش روی دولت نهاده شده است. دولت باید قانون همسان‌سازی را که منبع آن از قبل تعیین شده را بدون فوت وقت از اول مهر ۱۴۰۰ اجرا کند و نمایندگان مجلس باید همسو با بازنشستگان عمل کنند نه اینکه خواهان پس‌گرفتن و توقف اجرای آن شوند ما این همه ظلم و ستم را تحمل نمی‌کنیم.

۱۳- آخرین وضعیت رتبه‌بندی: متأسفانه رتبه‌بندی که می‌توانست در ارتقای صلاحیت‌های حرفه‌ای و بهبودی معیشت معلمان موثر باشد با سرهم‌بندی مجلس و موضع دولت مبنی بر عدم اجرای آن در سال ۱۴۰۰ عملاً به حاق رفته است. ما رتبه‌بندی ناقص با ۵.۱۲ هزار میلیارد تومانی نمی‌خواهیم ما رتبه‌بندی که بودجه سال آن مشخص نیست نمی‌خواهیم. ما آن رتبه‌بندی که در بین فرهنگیان ایجاد شکاف کند، نمی‌خواهیم. رتبه‌بندی باید از سال ۱۴۰۰ اجرا شود و شامل تمام بخش‌های مختلف نیروی کار نظام آموزشی از معلم تا خدمتگزار، رسمی تا غیر رسمی گردد. اینک رتبه‌بندی در اختیار شورای نگهبان است. این بهترین فرصت است که شورای نگهبان به خواسته معلمان توجه کند و آن را برای اعمال نظر معلمان به مجلس برگرداند و مجلس آن را بر مبنای قانون و همترازی با اعضای هیات علمی دانشگاه اصلاح کند به طوری که حقوق معلمان همتراز شود و هر معلم حداقل هشتاد درصد حقوق و مزایای متناظر با یک عضو هیات علمی را دریافت نماید. ما به هیچ وجه به ناقص‌بندی و سرهم‌بندی این لایحه مهم رضایت نخواهیم داد.

با توجه به موارد فوق و با توجه به اینکه دوره امتحانات آغاز شده و ما فعلا قصد عدم برگزاری امتحانات را نداریم، این دوره بهترین فرصت برای ارکان تقنینی و اجرایی حکومت است تا در رویکرد خود با فرهنگیان شاغل و بازنشسته تجدیدنظر کنند و بیش از این در مقابل اراده جمعی معلمان نایستند. اکنون فرصتی است برای ثابت کردن حسن نیت مسئولان و ما در این فرصت برای نحوه تحقق مطالبات حاضر به گفتگو و مذاکره با توجه به شرایط مندرج در بند ۱۰ هستیم. اما هرگز اصل مطالبات قابل مذاکره نخواهد بود و باید در مورد نحوه عملیاتی شدن آن گفتگو شود. در همین راستا اعلام می‌کنیم جامعه معلمان انتظار دارد تا پایان امتحانات مطالبات زیر عملیاتی شود در غیر این صورت اعتراضات به شکل گسترده تر ادامه خواهد یافت:

- الف - اجرای کامل همسان‌سازی بازنشستگان بر مبنای قانون مدیریت خدمات کشوری
- ب - اجرای کامل رتبه‌بندی بر مبنای حداقل هشتاد درصد حقوق متناظر اعضای هیات علمی و تعیین منابع بودجه رتبه‌بندی برای سال ۱۴۰۱ بدون قید و شرط.
- ج - آزادی معلمان در بند و مختومه شدن پرونده فعالان صنفی و توقف احضار و بازجویی معلمان توسط حراست‌ها و نهادهای مدنی
- د- توقف سیاست‌های خصوصی‌سازی و پولی‌سازی آموزشی و اهمیت به اصل سی قانون اساسی و تاکید بر آموزش رایگان و با کیفیت و عادلانه برای همه
- شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران در صورت محقق نشدن خواسته‌های مطرح شده با تمام قدرت از حق تعطیلی کلاس، اعتصاب و تجمع در جهت حمایت از خواسته‌های به حق معلمان و دانش‌آموزان استفاده خواهد نمود. ما هشدار می‌دهیم تبعات این تصمیم شورا مستقیما بر عهده حاکمیتی است که تیغ خود را سمت و سوی منافع معلمان و دانش‌آموزان در بی‌اعتنایی به آموزش رایگان و با کیفیت گرفته است. نادیده گرفتن مطالبات معلمان مسلما تاوان سختی خواهد داشت. امیدواریم حاکمیت با تجدید نظر در روش‌های پیشین، بیش از این مطالبات به حق معلمان جامعه را نادیده نگیرد که عواقب جبران‌ناپذیر آن گریبان تصمیم‌سازان این وضعیت نامطلوب آموزشی را خواهد گرفت.

شورای هماهنگی تشکل‌های صنفی فرهنگیان ایران ۷ دی ماه ۱۴۰۰

4 Union de Trabajadores de la Educacion Confedreacion de Trabajadores de la Educacion de la Republica (UTE-CTERA)

5 Asociacion Docentes de Enseñanza Media y Superior, Ademys

تاریخ تأسیس اوت ۱۹۸۳